

»Samo še tri hipe!« je vzdihnila Lenčica. Z zadnjimi močmi se je vzpela kvišku in se je dvignila na zadnjo polico. In tedaj se je oddahnila. S hrbta je snela jagnje in ga je postavila na polico. Veselo, radostno beketajoč je pohitelo jagnje preko police in se je vzpelo na drugi strani k materi, ki ga je pozdravljala z glasnim beketanjem.

»Oj, pa sem ga rešila!« se je razveselila Lenčica. Prijela se je za skalo, da bi se dvignila in stopila na varno senožet. Toda hipoma se je zamajala skala. Odkrhnila se je in se je skotalila z glasnim ropotom in truščem navzdol. Odmevalo je od vseh strani, in zdelo se je, kakor da bi se bil oglasil v prepadu grom.

Hitel je kamen navzdol. Vzkliknila je Lenčica, ko ji je zmanjkalo hipoma trdih skal. Hotela se je hitro oprijeti drugega roba. Toda bilo je prepozno. Zdrknila je s kamenom v globoki, črni prepad...

Tam gori na senožeti pa se je stiskalo rešeno jagnje k materi. Mati pa je bekerala glasno, da je odmevalo od sivih pečin. (Konec.)

Povsod vse cvete, zeleni . . .

Povsod vse cvete, zeleni,
in ptička znaša gnezdo.
Cvetica k solncu hrepeni,
in solnce išče zvezdo . . .

In sokol, glej, gospod višav
se vtopil v solnčno kri je;
a slavček — pevec je dobav —
se vtopil v melodije.

Čuj, himno sveto poje les,
in radost prsi dviga,
v valovih zlatih iz nebes
ljubezni plamen šviga . . .

Nebo nad mano — baldahin,
oltar — vsa zemlja v cvetju,
molitev molim praha sin,
ves v blaženstva objetju!

Fran Žgur.

Pomladna.

(Naši Olgi.)

*Na stezico, ki v dobrave sanja,
pa se lahka senčica naslanja;
ej, dekletce, spejva po tej poti,
ta gre sreči najini nasproti!*

*Tam drevesce šopke vejic klanja,
vse na njem cvete, dehti, poganja —
tam, sestra, v senco bova sela
in mladosti pesemco zapela . . .*

Tone Rakovčan.

